

61) Rott. Jaarboekje 1947, p. 208.

62) A. Saalborn, Het ontwaken van het sociale bewustzijn in de literatuur. Amsterdam 1931, pp. 122 vv.

63) G. Kalff, Gesch. der Nederl. letterkunde, VII. Groningen 1912, p. 541.

64) H. Hoefnagels S.J., Een eeuw sociale problematiek. Assen 1957, pp. 4 en 12-13.

65) M. F. J. Robijns, t.a.p., pp. 183 vv.

66) J. de Bosch Kemper, t.a.p. III, Lett. aant. pp. 31-32.

67) M. F. J. Robijns, t.a.p., p. 308.

68) M. F. J. Robijns, t.a.p., p. 273. Henriëtte Roland Holst schrijft deze uitdrukking in haar werk 'Kapitaal en arbeid in Nederland', dl. I, p. 93 aan D. Donker Curtius toe.

69) J. en A. Romein, Erflaters van onze beschaving, III. Zesde druk. Amsterdam 1947, p. 272, beaamd door W. van Ravesteyn, Rotterdamse cultuur vóór honderd jaar. Leiden 1942, p. 8.

70) In aansluiting bij een opmerking van W. F. Lichtenauer in zijn in noot 73 te noemen artikel (a.w.p. 130) kan ik getuigen dat het substantief 'huip' aan het begin van deze eeuw nog leefde in de Rotterdamse volksmond; ik heb het als schimpscheut meermalen horen gebruiken, o.a. door mijn in noot 4 bedoelde oom, en heb aan de voeten van een onderwijzer gezeten, die mijn mede-scholieren en mij, als onze vorderingen hem teleurstelden, voor 'stomme huipen' uitschold. Toen ik het woord later – dat moet omstreeks 1920 geweest zijn – in de 'Physiologie' vond (het 18de hoofdstuk daarvan is zelfs geheel aan 'de Huip' gewijd), beleefde ik dat als de genoeglijke herontmoeting van een oude kennis. De herkomst scheen mij raadselachtig. In het 'Woordenboek der Nederlandsche Taal' komt het woord 'huip' niet voor, wel (in deel VI, kol. 1209) de vogelnaam 'huiben' (etymologisch identiek met het Franse 'hibou') voor 'uil'. Evenals 'uil' werd dit woord 'huiben' blijkens een bewijspplaats uit Bredero al in de vroege zeventiende eeuw bij overdracht ook gebruikt ter aanduiding van 'een dom mens'. Een t.a.p. opgenomen citaat uit Joachim Oudaen brengt bovendien reeds de verkorte vorm 'huib'. Toch aarzelde ik tot voor kort dit 'huib' te vereenzelvigen met het Rotterdamse 'huip'; de slot-p, die een houvast had in het meervoud 'huipen' van mijn oud-onderwijzer en daarenboven in het bij Benjamin (zie noot 73) voorkomende adjectief 'huipig', hield mij daarvan terug, ofschoon het feit, dat 'de Physiologist' de term gebruikt in correlatie met twee andere 'kaste'-aanduidingen, respectievelijk 'de Jan' en 'de Piet', mij weer deed gissen, dat hij de generalisatie was van de voornaam 'Huib', dus de verkorte vorm van 'Huibert'. Dr. A. C. Crena de Iongh, redacteur van het Woordenboek der Nederlandsche Taal, verklaarde, door mij in dezen geraadpleegd, er niet aan te twijfelen, of 'Huip' is identiek met 'huiben' en betekent dus 'uil'. Ik geef mij natuurlijk dankbaar gewonnen.

71) Zie over dit geschrift L. J. Rogier, Rotterdam tegen het midden van de negentiende eeuw. Rotterdam-Antwerpen 1948.

72) De auteur schreef onder het pseudoniem L. van Eikenhorst. Zie M. J. F. Robijns, t.a.p., p. 71; J. G. Frederiks en F. J. van der Branden, t.a.p., pp. 858-859.